

Élményeink a csalán, a Vegeta és a normálisan közlekedők "szíves" városában

Október legvégén egy rövidke hosszú hétvégére Kaproncára, Horvátországba utaztunk kedves nejemmel kettesben. Az egyik nagymama az első gyermekünk másfél éves korában így szólt: "elég nagy már ez a gyerek, ide velem, vigyázok rá, ti meg utazzatok el pár napra kettesben...". S mivel jól sikerült, minden gyermekünk után hasonlóan megszöktünk pár napra. Most ötödszörre is jól működött:)

Miért pont Kaproncára (horvátul Koprivnica) vettük az irányt? Felkeltette az érdeklődésünket egy az interneten talált élménybeszámoló, miszerint az idei év Európai Mobilitási Hét díját ők kapták meg más neves nyugat-európai városok (Budapest is pályázott) előtt a fenntartható közlekedés érdekében tett fejlesztéseikért. A térképen utánanézzve kiderült, hogy vonattal milyen könnyen elérhető, ám mégis egy kis világgámenéshez kielégítő távolságban van.

Tehát vonattal utaztunk, a Kvarner IC-vel 4 óra alatt értünk oda. Útközben a napos időben különleges élmény volt látni a Balatont és környékét az ősz színeivel borítva. A határállomástól, Gyékényestől a következő megálló, nem több mint negyedóránnyira van. Szállást nem foglaltunk előre, az interneten felkutatott pár címmel rendelkezünk csak, hiszen így izgalmasabb.

Az érkezéskori első benyomások

Ahogy leszálltunk a vonatról, a "szíves városiak" mindjárt köszöntek nekünk!

aluljáró

"a Szíves Város köszönt"

rövidebb, de túl bátor út

A pályaudvarról kilépve hamar találkoztunk a kerékpárokkal és a kerékpárosokkal. Útbaigazító táblák és térkép mutattak irányt a városközpont és a turista információs iroda felé.

a vasútállomáson

zárt parkoló a városi bringáknak

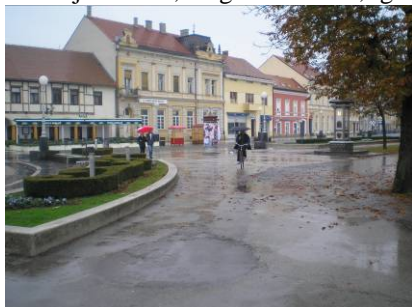

arra menj tovább

A városközpont körülbelül egy km távolságra van a vasútállomástól. A főtéren pihentünk egyet, aztán felkerestük a turista információs irodát. Ott kedves útbaigazítást kaptunk, információt a szállásokról és egy adag többnyelvű, köztük magyarnyelvű brosúrát. Bizonyára jó benyomást keltettünk az érdeklődésünkkel, mert megkínáltak minket kiváló helyi csalán pálinkával. Aminek oka nem más, minthogy a várost a csalánról (kopriya) nevezték el. Visszautasíthatatlannak éreztük a kedves kínálást, úgyhogy párosunk egyik tagja mindkét kupicával bevállalta.

Ezek meg itt alább az egymás után érkező benyomásaink

Itt bicikliznek. Esőben is. A járdán is és még ez sem zavar senkit. Tele a város bicikliparkolókkal, bicikli utakkal, biciklijárdákkal, meg mindenféle, igaz nem csak a legjobb megoldásokkal.

a Fötér a gyalogosoké és a bringásoké

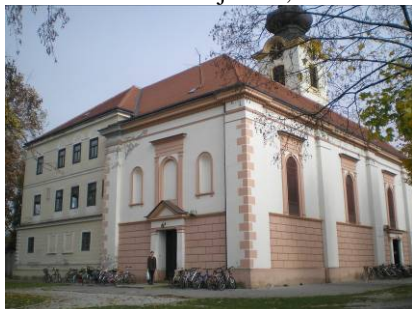

"biking in the rain..."

ügyességi pálya a fötér közelében

Misére is biciklivel járnak, mi mással?

a kerékpárok kint várnak

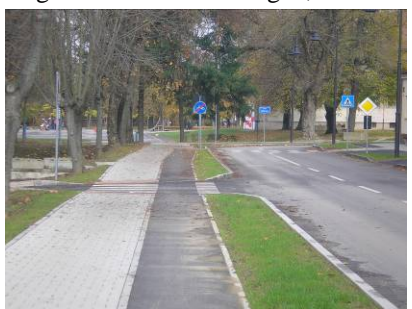

parkolóban, szépen

itt sincs kolbászból a kerítés

Végül további érdekességek, amiről hadd tudjon aki olyan rendes volt, hogy idáig elolvasta:

nyugis

van bringás változat, de nem olcsó

a Dráva menti bringautak

A jól ismert Vegetát itt gyártják igen nagy mennyiségben a Podravka nevű, meglátogatható gyárban. Sok a park, vannak köztetek és használják is. Nyaranként naiv művészeti kiállítást, szeptemberben Reneszánsz Fesztivált rendeznek. Építészeti nívódíjas uszodájuk van, és minden évben megrendezik a mozgás ünnepét. Itt úgy állnak meg az autók a gyalogosoknak a gyalogátkelőnél, olyan figyelmesen, hogy három nap alatt nem tudtunk hozzászokni, újra és újra meglepődöttünk. Épeszűnek tűnik a közlekedés! Találkoztunk, és jót beszélgettünk azzal a Hölgygel, aki mindennek a közle(l)ke(se)dési paradicsomnak az anyukája, akinek nagyban köszönhető, hogy az EU Mobilitási Hét idején díjat megkapta a város. Meghívtam Érdre, szívesen eljön. Jó volt itt, máskor is jövőnk!

Érd, 2008. november 2.

Süléné Lukács Márta és Süle Zsolt